

Videl som, ako sa to stalo.

Ockov červený a môj pruhovaný sveter tvorili bránku. Slnko ma páliło na ramenách a morský vietor hral futbal tajne s nami. Behal som, až kým som prestal vladať, a potom som sa udychčane zastavil.

V diaľke som videl kráčajúceho Jorreho. Nerobil nič. Len sa tak prechádzal po prázdnej pláži a pokojne sa díval do neba. Môj brat pozoroval bielučké oblaky, ktoré sa hnali nad ostrovom, akoby mal štyridsať rokov, a nie dvanásť.

„Samuel,“ zavolał na mňa ocko. „Hybaj, veď hráme!“

„Á-áno,“ zakričal som naspäť.

Zostal som však stáť. Cítil som, ako ma pomedzi prsty štekli piesok. Bol som ako obrátené piesočné hodiny. Stačilo, aby som trochu pomrvil prstami a opäť som získal o pár minút viac.

„Samuel!“ zvolal znovu ocko.

Ešte raz som sa pozrel na Jorreho, a práve vtedy sa to stalo. Urobil krok dopredu, nebol tam však žiaden piesok, iba diera. Zamával rukami a prekotil sa do obrovskej jamy.

Bolo to fantastické.

Aspoň teda na okamih, pretože potom môj brat začal kričať. Už-už sa mi ústa roztáhovali do úsmevu, ale okamžite som sa spamätal.

Vietor svišťal a vlny sa valili, ale Jorreho krik bol hlasnejší. Zamrazilo ma z neho. Už to neznelo, akoby kričal chlapec, ale zviera.

Obaja s ockom sme sa naraz rozbehli k nemu, s náma-
hou sa brodiac sypkým miestom. Jorreho sme vôbec nevi-
deli; akoby ho pohltila zem.

„Jor!“ kričal som.

„Už sme pri tebe!“ volal ocko.

Takmer naraz sme pribehli k okraju jamy. Môj brat ležal
na dne jamy a držal sa za nohu. Mračil sa a vlasy mu padali
do očí. Všetko, čo sa mi na ňom zdalo v posledných týž-
dňoch také otrasné, sa vytratilo.

Keď nás uvidel, zmĺkol. Pozrel na ocka celý zadychčaný.

„Niečo prasklo,“ hlas sa mu triasol. „Keď som spadol.
Bolo to *prasknutie*.“

Celý som sa roztriasol. Bol ešte len začiatok mája a príliš
chladno, aby človek mohol len tak stáť s holými rukami na
veternej pláži.

Ocko sa spustil nadol. Keď sa v jame postavil, piesok
mu siahal až po pás. Len jediný raz v živote som videl takú
hlbokú jamu. Bolo to pred tromi týždňami, takže to viem
celkom presne. Všetkým z našej triedy dovolili, aby do nej
hádzali biele lupene ruží. Celé priehrštia. Bál som sa, že sa
minú, kým prídem na rad ja, ale mali pripravený ešte jeden
košík. Bol som prvý, kto smel načrieť z toho nového.

Ocko si kľakol k Jorremu a vyhrnul mu na nohe, ktorá
praskla, nohavicu.

„Opatrne!“ zvolal som.

Môj brat nevydal ani hlások.

„Ubližuješ mu!“ kričal som. Neodvážil som sa priblížiť
úplne k okraju jamy. Ešte by sa náhodou zosunula jej stena.

Ocko uvoľnil na Jorreho topánke šnúrky a ja som videl,
ako sa mu naplo celé telo. Ale ešte stále ani nemukol.

„Daj mi mobil,“ skríkol som na ocka, „zavolám stodva-nástku. Nech pošlú na pláž sanitku.“

„Neblázni,“ povedal ocko.

„Ale jeho to bolí! Nevidíš? Nič nehovorí, ale je jasné, že musíme ísť okamžite do nemocnice!“

Ocko prikývol. „Pôjdeme k lekárovi.“

„Veď nemôže chodiť.“

„Z pláže ho odnesiem k autu,“ vyhlásil ocko. „A potom pôjdeme do dediny.“

„Ty si sa zbláznil!“ zvolal som nahnevane. „Čo keď sa potkneš? Poposúvajú sa mu kosti a on už nikdy nebude môcť chodiť. Alebo ostane mrzákom do konca života a nikdy si nenájde priateľku...“

„Buď už ticho,“ povedal zrazu Jorre.

Odhrnul si vlasy z očí a pozrel sa priamo na mňa. Teraz to bol opäť ten trápny Jorre z predchádzajúcich týždňov.

„Mám dosť bolesti aj bez toho tvojho detského kňučania.“

Ustúpil som o krok.

Mlčky som sa prizeral, ako ho ocko chytil pod pazuchy a nadvihol. Jorreho tvár bola bledá a ja som videl, ako zatína zuby. Ale nepovedal nič, a ja som vedel, že teraz musím byť ticho ja.

Kvôli nemu som nesmel kričať. Nesmel som zavolať sanitku. Bol odo mňa starší o dva roky a už v okamihu, keď som sa narodil, bolo neskoro. Bol to ohromne zlý štart, ale nikto nikdy nepovedal: tak teda začnime odznova.

Našiel som v piesku niekoľko bielych mušlí. Jednu za druhou som ich hádzal do jamy. Posledná skončila na Jorreho hlave.

Rozbehol som sa späť k našim svetrom, zatiaľ čo ocko vyťahoval Jorreho z jamy. Vyložil si ho na chrbát a potácal sa s ním krížom cez pláž. Ocko pri každom kroku dychčal a brat stonal. Znelo to, akoby sa tadiaľ valil starý dinosaurus.

V aute som sa smel posadiť dopredu, pretože Jorre potreboval pre seba obe zadné sedadlá. Včera sme sem dorazili až neskoro večer a vlastne sme ani poriadne nevedeli, kde sme. Náš zelený prázdninový domček bol ukrytý kdesi v dunách. Ale lekár býval pochopiteľne v dedine. Uháňali sme teda popri obchodoch s farebnými hračkárskymi vedierkami a nafukovacími delfínmi. Popri rušných terasách, vozíkoch s roztápajúcou sa zmrzlinou a trepotajúcich sa vlajočkách.

Občas som sa obrátil k bratovi. Pozrel som mu na nohu a pokúšal som sa predstaviť si, čo cíti. Tam vnútri, medzi svalstvom a búšiacou krvou.

„Povedz,“ spýtal som sa, „akú najhoršiu bolesť si zažil?“

„Ak ty stále rozmýšľaš,“ odpovedal Jorre, „tak to ešte neznamená, že to tak robia všetci.“

Lekára sme našli úplne na konci dediny. Býval vo veľkom sivom dome, ktorý vôbec nevyzeral prázdninovo. Ocko nás nechal sedieť v aute a sám vbehol dovnútra. Pozrel som sa na hodinky. Po troch minútach a pätnástich sekundách sa vrátil s invalidným vozíkom.

„No teda!“ povedal bez dychu. „Z tej sestričky ide hrôza. Takmer mi odhryzla z nosa, že sme si telefonicky nedohodli termín. Teraz musíme počkať, kým na nás bude mať pán doktor čas.“

„Ale Jorre má bolesti!“ zaúpel som. „To máme hádam sedieť doma a čakať na termín?“

Ocko pokrčil plecami. „Tá žena je zvyknutá, že ľudia ka-dečo bolí. Ak nie si priamo na umretie, musíš si jednoducho dohodnúť termín.“

Pomohol bratovi z auta a do invalidného vozíka.

„Môžem tlačiť?“ spýtal som sa okamžite.

Ocko zaváhal.

„Budem opatrný,“ nástojil som. „Naozaj. Viem predsa, že to nie je nákupný vozík.“

Jorre sa krátko zachechtal. Samozrejme, nesmieme ísť príliš rýchlo, veď má bolesti.

„Hm,“ povedal ocko. Pozrel sa na môjho brata a potom na mňa. „Možno mám šťastie, že mama ma nikdy neinformuje o tom, čo vyvádzate s nákupnými vozíkmi.“ Ustúpil o krok. „V poriadku. Ale nechod príliš rýchlo.“

Bolo ťažké udržať vozík rovno, ale takmer ani raz som nenarazil. Myslím, že prísnej sestričke sa nepáčilo, že ho tlačím ja. Mala krátke plavé vlasy, kriklavo červené pery a rukou mávala ako dopravný policajt.

„Tadial! Dávaj pozor na okenné rámy, sú čerstvo natreté.“

Veľká čakáreň bola plná ľudí, ktorí vyzerali úplne zdraví. Mali krátke nohavice a kvetované šľapky. Zaparkoval som Jorreho vedľa stola s logom a posadil som sa na tvrdú lavicu k ockovi. Na stene oproti nám viseli fotografie so siedmimi druhmi dunovej trávy. Vznášala sa tu vôňa leukoplastov.

Nenápadne som sa pokúšal sledovať ostatných, lebo ma zaujímalo, čo im je. Prečo sedia u lekára, zatiaľ čo vonku svieti slnko? Navonok na nich nebolo nič vidieť. Ale aj tak tu sedeli.

Mimovoľne som si opäť spomenul na Bellinho otca. Keď prišiel na jeseň, aby pomáhal pri športovom dni, nikto si na ňom nič zvláštne nevšimol. Napriek tomu bol chorý.

Presúšal som sa hore-dolu a čakal som.

Trvalo to nekonečne dlho a ešte dlhšie.

„Ocko?“ zašepkal som napokon. „Myslíš, že posledný dinosaurus vedel, že je posledný?“

„Ako to myslíš?“ spýtal sa potichu.

„Keď umieral posledný dinosaurus,“ povedal som, „vedel, že ním vymrú všetky dinosaury? Vedel, že po ňom už nikdy nepríde žiaden ďalší?“

Jorre sa díval na dunovú trávu a tváril sa, akoby k nám nepatril.

„Dúfam, že áno,“ uvažoval som nahlas. „Ak vedel, že je posledný, tak preňho nemohlo byť také strašné, že umrie. Musel byť predsa osamelý.“

Ocko prikývol. „Áno, myslím, že máš pravdu.“

Možno počul, čo som hovoril. A možno aj nie. V tom bol dobrý: odpovedať bez rozmýšľania. Ako taký milý robot.

„Jor?“ spýtal som sa. „Myslíš si, že dinosaurus sa mohol kamarátiť s inými druhmi zvierat? Mohol sa rozprávať s...“

„Prestaň konečne!“ povedal Jorre nahlas.

„Ale ja som si myslel...“

„Strašne ma to bolí, nechápeš? Tá noha mi pokazí celé prázdniny.“ Potriasol hlavou. „To je neuveriteľné. Si napoly

profesor a napoly päťročné dieťa. Nechce sa mi rozprávať o osamelom dinosaurovi, ktorý chodí na čaj k ježkovi!“

Akýsi muž so strapatými vlasmi sa zachechtal a ja som sklopil zrak. Samozrejme, že celá čakáreň počula náš rozhovor.

„Idem si sadnúť do auta,“ zamrmlal som.

Bol to úplný nezmysel, že ma Jorre nazval profesorom. Na to, aby sa človek stal profesorom, musí predsa najprv skončiť strednú školu a potom ešte celé roky chodiť na univerzitu. Ja som chodil zatiaľ len do štvrtej triedy. Jorremu som to vysvetľoval ešte minulý týždeň, ale jemu to bolo jedno. Stále to dokola opakoval.

Vstal som a ocko mi dal kľúče od auta.

„Len na ňom neodíd!“ zvolal ešte veselo.

Prikývol som a potom zamieril von na slnko.